

▲ *Karda Birdoksan*
Susan Kreller
Çeviri: Aylin Gergin
ON8 Kitap
228 sayfa.

'My Girl', 1991 yapımı bir Hollywood filmi. Howard Zieff'in yönettiği film, iki küçük aşığı konu ediyor. Aşkla dostluk arasındaki geçişkenliği, bu duygunun insana ne tür fedakârlıklar yaptığını iki güzel çocuk üzerinden incelikle anlatıyor. Ve tabii, aşkın, hayatı cehennem eden izlerini de unutmuyor. Film, naif bir acımasızlık içeriyor. Sanırım bu nedenle, Vada'nın "Gözlükleri nerede? Gözlüksüz göremez" diye ağladığı sahneyi, ister 10 yaşında izleyelim ister 30, ağlamadan izlemek mümkün olmuyor.

Acı biberlerin iştahımızı açmasına benzer şekilde, aşk acısının ruhun iştahını açtığını düşünüyorum. Tüm hislere fazla duyarlı, fazla yakın hâle getiriyor insanı. Kimine yarıyor, kimini pek iyi etmiyor. Etkileri değişse de kendisi pek değişmiyor. Aşk, hep bir adım önümüzde yer alıyor. İster çocuklukta, ister ikinci baharda; ne zaman yakalarsa yakalalım, hep en savunmasız, en hazırlıksız ana denk getirmeyi başarıyor. Ve biz, gizli kalmasını istediğimiz bu hâlleri hayat boyu tekrarlayıp duruyoruz. Tekrar izlenen filmler, tekrar okunan kitaplarla birlikte...

'Gençlik romanı'

Bugünlerde bir 'gençlik romanı' bu hisleri saklandıkları yerlerden bulup çıkarmaya kararlı görünüyor: 'Karda Birdoksan'. Kitabı okurken kimi zaman bir masalın, kimi zaman bir polisiyenin içinde buluyoruz kendimizi. Esas olarak, bize Adrian ve Stella'nın dostluğunu, Adrian'ın en yakın arkadaşı, belki de hayattaki her şeyi olan Stella'ya duyduğu aşkı anlatılıyor. Bir anda ortak kullandıkları teras ve birlikte büyümelerine; meraklarına, kızgınlıklarına, sevinçlerine konuk oluyoruz.

Adrian, özel bir duruma sahip. Boyu yaşatlarından, hatta diğer tüm insanlardan daha uzun ve gün gün uzamaya devam ediyor. Annesi bu durumun önüne geçmek için pek çok tedavi yöntemi deniyor, oğlunu da denemeye zorluyor. Hormon tedavileri, doktorlar, psikologlar... Adrian, zor bir hayat

Karda bir ateş

Susan Kreller

sürüyor. Neden bu kadar uzun olduğuyla henüz kendisi barışamamışken, etrafında sürekli ona bunu hissettiren gözler dolaşiyor. Beden Eğitimi dersi onun için zorlu geçiyor mesela. Görünüşü nedeniyle pek çok insanla iletişim kurmaktan çekiniyor. Annesinin bitmek bilmeyen tedavi çabalarının ve gözyaşlarının ortasında kalıyor. Zamanla, Adrian'ın nefes alabildiği tek yer Stella'nın yanı hâline geliyor. Stella, konuşkan, neşeli bir kız çocuğu. Mesela, Adrian'ın sürekli uzayan boyunu normalleştirmek için "Birdoksan" diye bir isim uyduruyor. Ona böyle sesleniyor. Bu sayede, aslında durmaksızın uzayan boyu da hep 1.90'da sabitlenmiş oluyor. Onun için "Çok Büyüyen Şeyler" listesi hazırlıyor.

Kimi zaman kan kardeşi olmayı düşünüp, Stella'nın canı acımasın diye vazgeçiyorlar. Bunun yerine, kendilerince bir yöntem bulup bir şişe kırmızı şarap içerek kardeşleşiyorlar. Kimi zaman "büyümeye hazırlık" için birbirlerini öpmek istiyorlar. Stella gülme krizine girdiği için erteliyorlar.

Zaman zaman dostluğun sınırları, Adrian'ı kimi riskli bölgelere sürüklüyor. Fakat duyguları her zaman kaybetme korkusuna yenik düşüyor. Stella'nın onu bir daha görmek istemeyeceği, eskisi gibi yakın olamayacakları düşüncesiyle duygularını asla dile getirmiyor.

Adrian ne yaşadığını sonra anlayacaktı. Gerçekleşmeyen bir öpüşmenin mesafesi her şeyden daha uzak, Adrian bunu canı yanmaya başladığında anlayacaktı. Kaybetme korkusuyla yanıp tutuştuğu Stella, ona eskisi gibi Birdoksan diye seslenmediğinde "Stellasız" kalmanın ne demek olduğunu anlayacaktı. Stella'ya aşık olduğunu, ama Stella'nın kalbini Dato'ya açtığını gördüğünde tüm dünyasının acı ve öfkeyle dolacaktı, hem de 14 yaşında.

Bu yaşlarda hissedilenleri hafife almamak gerekiyor. Sevmek insanın içini ne kadar ısıtıyor, kalbini okşuyorsa sevilmediğini bilmek de insanı o kadar yaralıyor. Evet, Stella Adrian'ı sevmiyor değil, sadece 'onun gibi' sevmiyor. Stella, Adrian'ı o kadar çok seviyor

ki hayatında ilk kez onun için ağlıyor; Adrian kendisinden uzaklaştığı, ona ilk aşkı Dato'yu anlatamadığı için ağlıyor. Gel gör ki, Stella, Adrian'ın yaralarını bilemiyor. Sonunda ilişkileri, uzak merhabalara, uzak nasılsınlara dönüşüyor.

Peki, ne yaşıyorlar? Bu hikâye nasıl bitiyor? Bitiyor mu? Kitabın yazarı Susan Kreller'den doğrudan aktararak bir ipucu verelim: "Acı, asla tamamen sona ermeyecek." Doğru, acı tamamen sona ermiyor hiçbir hikâyede. Yalnız, başka bir şey yapmayı öğreniyoruz. Zamanla, kırıklarımızı çıkıklarımızı daha değerli ve güzel hislerimizle sarmalayıp görünmez kılıyoruz - 'Kintsukuroi' gibi. Bunu hatırlattığı için ON8 Kitap'a teşekkürle...